

1 » **REPTES A L'EXECUTIVA NACIONAL**

Com a vicesecretari general d'Estratègia i Coordinació Institucional, el repte principal d'Enric Aloy és aconseguir una bona coordinació entre partit i govern al llarg de la legislatura. Això implica, per una banda, un treball conjunt dels membres del govern amb les sectorials i, per l'altra, aconseguir que l'acció de govern que fa Esquerra arribi a tota la ciutadania. D'aquesta manera la tasca que desenvolupa el partit al Govern de la Generalitat es nodrirà millor del discurs i la praxi del partit independentista i es podran exposar millor els seus resultats a la ciutadania, fet que sens dubte enfortirà Esquerra.

2 » **MUNICIPALS 2011**

Un dels objectius més importants d'Esquerra en aquest moment són les eleccions municipals del 2011. Així, un dels objectius d'Enric Aloy és la coordinació entre el Projecte 2011 i la secretaria de política municipal per assolir els objectius que es plantegen: consolidar la força d'Esquerra on hi és present, créixer allà on sigui possible i on els republicans governen lluir la feina de gestió. En aquest sentit, és interessant marcar la diferència amb la resta de partits grans: transparència i honestat davant dels casos de corrupció que han aparegut en ajuntaments governats pel PSC i per CiU.

3 » **TRANSPARÈNCIA I HONESTEDAT**

Esquerra no és sospitosa de cap cas de corrupció. Aloy considera que el projecte està format per gent ben preparada per governar i que ho fa amb honestat, i aquest és l'eix argumental que ha de permetre créixer al projecte d'Esquerra a través de fer bandera de la transparència. Per això, és necessari crear mecanismes de transparència a les institucions però especialment als ajuntaments, perquè els ciutadans ho puguin consultar. La gestió política ha de ser plenament transparent i això avui només ho pot garantir Esquerra. Cada vegada més, les noves tecnologies permetran millorar-ho més i més.

Enric Aloy

Vicesecretari general d'Estratègia i Coordinació Institucional

«Amb la nova llei blindem la protecció del model de comerç català»

POL PAGÈS**Què representa la transposició?**

És l'aplicació de la Directiva de serveis de la UE, coneguda popularment per Directiva Bolkenstein. Aquesta norma comunitària implica una liberalització del mercat perquè la implantació d'un país a l'altre es pugui fer sense problemes. Aquest fet condiciona el nostre model de comerç català, basat en l'equilibri entre petites, mitjanes i grans superfícies comercials, on els comerços s'implanten dins la trama urbana dels pobles i ciutats i amb una limitació molt gran a la implantació de grans superfícies.

Per què es fa una nova llei?

La directiva de serveis impossibilita continuar amb la legislació actual catalana perquè, entre altres aspectes, impedeix que es pugui discriminar un establiment a l'hora d'implantar-se en funció de criteris econòmics. L'únic que permet la Directiva de serveis és que es puguin imposar limitacions a la implantació de grans superfícies en base a criteris urbanístics, de sostenibilitat i de mobilitat.

Què pretenem aconseguir amb la llei al Principat de Catalunya?

Emparant-nos amb aquests criteris hem elaborat una llei que bàsicament persegueix tres objectius: que compti amb consens polític i amb el sector, sobretot amb el sector;

«Els nostres comerços han d'estar dins la trama urbana dels municipis perquè ens donen vida, seguretat i cohesió social»

que protegeixi el model de comerç català que tenim al nostre país; i que s'adapti a la directiva comunitària.

Com voleu que sigui aquesta adaptació?

Hi pot haver un compliment de mínims i un de màxims. Nosaltres volem complir només els mínims perquè el que ens interessa és mantenir el model de comerç català. Tenim la llei redactada que va endarrerida en el temps no perquè no tinguéssim els deures fets sinó perquè la visió dels socis de govern no és unànime. Volem protegir el model i protegir el sector i precisament per aquesta raó en comptes de tramitar-ho a través d'un projecte de llei aprovat pel Govern i després pel Parlament, en aquest cas preveiem que es tramiti com un decret llei, que és una nova possibilitat que atorga l'Estatut. Així podrem omplir la data límit del 28 de desembre, que és la que posa la UE per transposar la directiva comunitària.

ENRIC ALOY

Manresa, 1963

Llicenciat en Dret per la UB, màster en Direcció de l'Administració Pública, a ESADE. Va treballar com a tècnic advocat a la Direcció General d'Urbanisme del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya. Del 1988 al 2004 va exercir el càrrec de cap de secció de Gestió Urbanística a l'Ajuntament de Manresa i del 2004 al 2005 va ser responsable del programa d'organització en matèria d'actuació administrativa en l'àmbit del consum de la Generalitat.

Militant d'Esquerra-Manresa des de 1988. De 1997 a 2004, president regional d'Esquerra-Regió 7. De 1997 a 2008 va ser conseller nacional.

Va ser director de l'Agència Catalana del Consum. (2005-2006) Des del 2006 és secretari general del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa de la Generalitat. I, des del desembre de 2008, alhora secretari de Comerç i Turisme del Departament.

És fan dels Beatles i col·lecciona tot tipus de productes relacionats amb aquest grup.

ESQUERRA

Quins mínims haurem de complir a partir del dia 28?

La directiva de serveis implica alguns canvis, com són: eliminar els criteris econòmics per discriminar la implantació de comerços o suprimir la comissió d'equipaments comercials, on representants dels comerços i polítics dictaminen si es donen noves llicències.

Hem de modificar el silenci administratiu quan es demana una llicència, ja que passa de ser negatiu a ser positiu. Se simplifiquen els tràmits i s'elimina bona part de la burocràcia. S'avança cap a la finestra única.

Quines peculiaritats té el comerç català?

És un model de proximitat majoritàriament format per empreses familiars que passa de generació a generació i que es caracteritza per una molt bona qualitat en el servei i en el producte i en l'ús majoritari de la llengua catalana en el tracte amb el client.

Com és el mapa del comerç català?

Catalunya té un model basat en què el 98% dels establiments comercials són petits o mitjans i majoritàriament estan dins de la trama urbana

«Si haguéssim permès la liberalització d'horaris comercials que volia el PP ara el petit comerç hauria mort»

dels pobles i ciutats. El 2% restant són grans superfícies, tant dins d'aquesta trama urbana com a fora. França, per posar un exemple, té un model que és l'antítesi del nostre. Aquest país durant molts anys ha permès que les grans superfícies s'instal·lessin fora de les seves ciutats, i això ha comportat que els ciutadans hagin d'agafar el cotxe per tot, cosa que ha provocat la desaparició de comerços del centre de les ciutats, menys dinamisme als carrers perquè hi ha menys gent, desertització i acabar anant cap a un model de ciutat dormitori on tota la vida es fa fora. Ara ho volen revertir, però ja és massa tard. El comerç dona molta vida a la ciutat: la gent es queda, va a comprar a peu, comporta molta més il·luminació, molta més seguretat, cohesiona més la ciu-

tat, uneix més cultures... Ara França vol recuperar el temps perdut, però ja és tard. Nosaltres no volem permetre que això passi a casa nostra. Amb la nova llei volem que el 100% dels comerços estiguin dins de la trama urbana. Amb l'excepció, només, dels comerços majoristes.

Qui donarà les llicències ara?

Amb la nova llei serà obligatori tenir llicència a partir de 1.300 m². Per sota d'aquests només caldrà una comunicació a l'Ajuntament, i l'òrgan competent per donar les llicències serà l'ajuntament corresponent, fins a 2.500 m², i la Generalitat, per sobre d'aquesta xifra.

Els socis de govern també tenen la mateixa visió que nosaltres?

En un govern de coalició és habitual que no tots els integrants tinguin la mateixa visió. Hi ha hagut divergències en el model, especialment en les competències a l'hora d'atorgar les llicències i també en la implantació dels grans establiments.

Qui té les competències en matèria de comerç?

Són competències de les comunitats autònomes però l'Estat hi actua

subsidiàriament, allà on no hi ha legislació pròpia. Per tant, en aquest últim cas, s'acaba aplicant la norma estatal.

S'ha solucionat la polèmica entorn als horaris comercials?

El 2003, quan a Madrid hi governava el PP i a Catalunya CiU, el PP volia una liberalització total de 24 hores els 365 dies de l'any. Si això s'hagués aplicat hauria significat la defunció del petit comerç català, perquè no té capacitat de contractar, ni tampoc d'obrir sempre al mateix ritme que ho poden fer les superfícies comercials més grans. La competència deslleial cap a les petites empreses hauria estat terrible. Però abans no entrés en vigor la llei del PP (a través d'un decret llei) vam fer la llei catalana d'horaris comercials amb uns horaris regulats.

Vam arribar a temps i, tot seguit, quan el PSOE va guanyar les eleccions el 2004 vam aconseguir que la llei espanyola s'adaptés a la catalana, és a dir, determinant uns intervals horaris i uns dies a la setmana en què es podia obrir d'acord amb el tipus de comerç, en funció de les necessitats de la gent.